

УДК 343.97:368.021

О.В. ЛІТВІНОВА, канд. юрид. наук, Харківський національний університет внутрішніх справ

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЗДІЙСНЕННЯ ДЕРЖАВНОГО КОНТРОЛЮ У СФЕРІ СТРАХОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Ключові слова: державний контроль, страхова діяльність, страхові послуги

У сучасному суспільстві страхування посідає значне місце. Маючи доволі глибоке коріння, страхування пройшло значний шлях від виникнення до сучасного стану, постійно розвиваючись у різних напрямках. Маємо відмітити, що окрім нових видів страхування, які з'являються з урахуванням темпів розвитку сучасного суспільства, сама суть цього явища поступово отримала декілька значень. Якщо на момент виникнення страхування його можливо було розглядати лише як вид економічного захисту осіб, які брали в ньому участь, то на сьогоднішній день страхування – це і спосіб захисту економічних інтересів його учасників, і вид цивільно-правових (господарсько-правових) відносин, і вид послуг, що надаються споживачам, і, нарешті, вид господарської (економічної) діяльності. В статті страхування буде розглядатись саме як вид економічної діяльності в аспекті державного впливу на цей вид господарювання.

Слід відмітити, що економічній діяльності у сфері страхування властивий підвищений вплив та контроль з боку держави. Маємо зазначити, що незважаючи на певну урегульованість питань здійснення державного контролю у сфері страхової діяльності, практика його реалізації свідчить про необхідність удосконалення законодавства у цій галузі. Особливої актуальності питання державного впливу на розвиток страхових відносин набувають у світлі останніх змін у страховому законодавстві, згідно яких стра-

хові послуги в Україні дозволено надавати іноземним страховикам.

Враховуючи викладене, наукові дослідження питань, пов'язаних із врегулюванням державного контролю у галузі страхової діяльності, є доволі актуальними.

Питанням, що стосуються аспектів цього дослідження, в певній мірі присвячували свою увагу такі науковці, як Н.Б. Пацурія, В.Д. Базилевич, Н.М. Внукова, Л.Л. Кінащук, С.С. Осадець та багато інших науковців, праці яких були присвячені питанням правового регулювання та особливостям здійснення такого виду господарської діяльності як страхова. Враховуючи, що предметом нашого дослідження є питання здійснення державного контролю у сфері страхової діяльності та впливу держави на відносини у цій галузі, слід також звернути увагу на праці фахівців у галузі адміністративного права, які досліджували питання державного контролю. До числа таких науковців можна віднести О.Ф. Андрійко, В.Б. Авер'янова, Ю.П. Битяка та інших.

Маємо відзначити, що незважаючи на певні наукові розробки окремих питань, що стосуються дослідження, наведеними вище та іншими авторами, питання правового регулювання та здійснення державного контролю, визначення кола суб'єктів, що такий контроль реалізують, та інші питання державного контролю саме у сфері страхової діяльності, не були предметом розгляду з боку науковців, що підкреслює актуальність та новизну обраної тематики дослідження. Тому метою статті є удосконалення теоретичних засад здійснення страхової діяльності в Україні, визначення на основі аналізу чинного законодавства, судової практики та наукових розробок особливостей здійснення державного контролю у сфері страхової діяльності.

Для досягнення поставленої мети передбачається вирішення таких завдань:

- з'ясувати сутність категорії «страхова діяльність», визначити коло її учасників;
- визначити мету та особливості держав-

ного контролю, який здійснюється у сфері страхової діяльності;

– з'ясувати особливості правового регулювання державного контролю у сфері страхової діяльності;

– розробити пропозиції по удосконаленню чинного законодавства в частині регулювання контрольної функції держави у галузі страхування.

Наукова новизна статті полягає в удосконаленні теоретичних розробок питань, пов'язаних із здійсненням державного контролю у сфері страхової діяльності.

Перш, ніж досліджувати питання щодо правового регулювання державного контролю у сфері страхування, коло суб'єктів такого контролю та їх повноваження, вважаємо за необхідне надати визначення страхової діяльності, яке ми будемо використовувати у цій роботі.

Одразу відмітимо, що у практиці страхових компаній, у законодавстві та у наукових джерелах термін «страхування» використовується у різних значеннях. Страхування розглядається як вид цивільно-правових (господарсько-правових) відносин, як вид послуг, що надаються страховиками страхувальникам, як вид специфічної діяльності, спрямованої на захист від небезпек, і, нарешті, як вид господарської діяльності певних суб'єктів.

Саме в аспекті господарської діяльності певних суб'єктів ми й будемо розглядати страхування у цій роботі. На жаль, незважаючи на значну кількість нормативно-правових актів, які регулюють відносини у сфері страхування, на сьогоднішній день нормативне визначення терміну «страхова діяльність» у законодавстві відсутнє, як відсутнє і єдине розуміння цього терміну серед науковців.

Стаття 352 Господарського кодексу України не містить прямого визначення поняття страхової діяльності, натомість використовує термін «страхування». Слід зазначити, що на відміну від Цивільного кодексу України та від Закону України «Про страхування», в

яких «страхування» використовується для позначення одного із різновидів цивільно-правових відносин, Господарський кодекс України «страхування» використовує у значенні виду господарської діяльності. Згідно ст.352 Господарського кодексу України страхування – це діяльність спеціально уповноважених державних організацій та суб'єктів господарювання (страховиків), пов'язана з наданням страхових послуг юридичним особам або громадянам (страхувальникам) щодо захисту їх майнових інтересів у разі настання визначених законом чи договором страхування подій (страхових випадків), за рахунок грошових фондів, які формуються шляхом сплати страхувальниками страхових платежів [1].

Серед науковців достатньо повне поняття страхової діяльності надала Н.Б. Пацурія, яка визначила страхову діяльність як врегульовану нормами права, здійснювану на підставі ліцензії господарську діяльність суб'єктів господарювання (страховиків), що пов'язана з наданням страхових послуг юридичним особам або громадянам (страхувальникам) за рахунок грошових фондів (страхових резервів), які формуються шляхом сплати страхувальниками страхових платежів, щодо захисту їх майнових інтересів у разі настання визначених законом чи договором страхування подій (страхових випадків) [2, с.21]. Вчена об'єднала у наведеному понятті страхової діяльності всі ознаки, притаманні страхуванню, та характерні риси його учасників.

Незважаючи на повноту відображення всіх характерних ознак страхування у наведеному визначенні, пропонуємо дещо уточнити деякі аспекти цього визначення. Перш за все, Господарський кодекс України у ст.3 визначає господарську діяльність як діяльність суб'єктів господарювання у сфері суспільного виробництва, спрямовану на виготовлення та реалізацію продукції, виконання робіт чи надання послуг вартісного характеру, що мають цінову визначеність [1]. З огляду на наведене вважаємо недоцільним зазначати, що страхування – це господарська

діяльність суб'єктів господарювання.

По-друге, Н.Б. Пацурія визначає, що страхова діяльність «...пов'язана з наданням страхових послуг юридичним особам або громадянам (страхувальникам)...» [2, с.21]. Не можемо в повній мірі погодитись із цим з огляду на таке. Закон України «Про страхування» у ст.3 визначає, що страхувальниками визнаються юридичні особи та дієздатні фізичні особи, які уклали із страховиками договори страхування або є страхувальниками відповідно до законодавства України [3]. Поряд з цим Закон України «Про страхування», Цивільний Кодекс України, Закон України «Про іпотеку» та інші законодавчі акти передбачають можливість укладення договору страхування на користь третьої особи (вигодонабувача). Отримуючи страхові послуги, вигодонабувач виступає учасником страхових відносин, але не є стороною договору страхування (страхувальником).

Враховуючи викладене, під страховою діяльністю в даній статті ми будемо розуміти врегульовану нормами права, здійснювану на підставі ліцензії господарську діяльність, яка полягає у наданні послуг щодо захисту майнових інтересів учасників страхових відносин у разі настання визначених законом чи договором страхування подій (страхових випадків), за рахунок грошових коштів, сформованих шляхом сплати фізичними та юридичними особами (страхувальниками) страхових платежів та доходів від розміщення коштів цих фондів.

Отже, маючи узагальнене розуміння страхової діяльності, звернемося до питання щодо актуальності та необхідності здійснення державного контролю у цій сфері, та механізму його реалізації.

Страхова діяльність за своєю економічною сутністю віднесена до діяльності на ринку фінансових послуг. До числі фінансових послуг віднесені операції з фінансовими активами, що здійснюються в інтересах третіх осіб за власний рахунок чи за рахунок цих осіб, а у випадках, передбачених законодавством, – і за рахунок залучених від інших

осіб фінансових активів, з метою отримання прибутку або збереження реальної вартості фінансових активів [4]. Закон України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» прямо встановлює, що діяльність з надання професійних послуг у сфері страхування віднесена до ринку фінансових послуг. Як вірно відмічають деякі науковці, розвиток фінансового ринку України має на меті формування цілісного, прозорого, високоліквідного, ефективного та справедливого ринку фінансових послуг. Досягнення такої мети можливе не лише за рахунок запровадження світових стандартів надання фінансових послуг, а й за рахунок здійснення контролю відповідності їх реалізації [5, с.32].

Як було зазначено вище, держава здійснює значний вплив на діяльність у сфері страхування як на один із видів фінансової діяльності. Такий вплив знаходить свій вираз у визначенні на нормативному рівні основних критеріїв надання послуг у сфері страхування, таких як: порядок та умови надання страхових послуг, обов'язкові критерії, яким повинні відповідати страховики, особливі умови здійснення контролю за діяльністю страховиків.

Здійснюючи контроль за господарською діяльністю на ринку страхування, держава впливає на формування стабільного, законно функціонуючого, задовольняючого потреби всіх учасників страхових відносин, ринку страхових послуг.

Як вже зазначалось, діяльність у сфері страхування є одним із видів діяльності на ринку фінансових послуг. Виходячи з положень ст.19 Закону України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» від 12.07.2001 р. № 2664–III ми можемо дійти висновку, що метою впливу держави на страхову діяльність, як різновид діяльності у сфері фінансових послуг є, перш за все, необхідність захисту інтересів споживачів страхових послуг, забезпечення рівних можливостей для доступу до ринку страхування та захисту прав їх учас-

ників; додержання учасниками страхового ринку вимог законодавства тощо [4].

Дослідженню особливостей державного контролю у сфері страхової діяльності має передувати розуміння змісту, який ми будемо вкладати у поняття «державний контроль» у цій статті.

Призначення контролю у суспільстві виражається в тому, що контроль виступає засобом отримання інформації про процеси, що мають місце у тих чи інших сферах суспільного життя, сприяє визначенню відповідності вчинюваних дій для досягнення поставленої мети, виявляє причини відхилення (невідповідності), результатом чого є розробка заходів щодо недопущення та протидії таким відхиленням [6, с.16].

Великий тлумачний словник української мови розглядає контроль як перевірку відповідності контрольованого об'єкта встановленим вимогам, або ж у значенні перевірки, обліку діяльності кого-, чого-небудь, нагляд за кимсь, чимось [8, с.569].

Як зазначає О.Ф. Андрійко, контроль «покликаний виявляти відхилення, можливі порушення, давати аналіз ситуації, що виникає, та запобігати небажаним наслідкам» [7, с.23].

З прийняттям у 2007 році Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» від 05.04.2007 р. № 877-V поняття контролю набуло нормативного визначення. Щоправда таке визначення поширюється лише на контроль у сфері господарської діяльності. Стаття 1 наведеного закону визначає державний нагляд (контроль) – як діяльність уповноважених законом центральних органів виконавчої влади, їх територіальних органів, державних колегіальних органів, органів виконавчої влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування (далі – органи державного нагляду (контролю)) в межах повноважень, передбачених законом, щодо виявлення та запобігання порушенням вимог законодавства суб'єктами господарювання та забезпечення інтересів

суспільства, зокрема належної якості продукції, робіт та послуг, прийняттого рівня безпеки для населення, навколишнього природного середовища [9].

Як бачимо, Закон України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» контроль та нагляд розглядає як синоніми. Слід відзначити, що в науці ці два поняття розглядаються не як тотожні, а, частіше, як взаємопов'язані, але відмінні одне від одного.

Так, автори підручника «Адміністративне право України» під редакцією В.Б. Авер'янова, вважають, що відмінність нагляду та контролю полягає, перш за все, у неможливості суб'єкта нагляду здійснювати оперативне втручання у професійну діяльність піднаглядного об'єкта [10, с.246].

В питанні співвідношення двох понять – «нагляд» та «контроль», ми приєднуємось до тих науковців, на думку яких нагляд у широкому розумінні є окремою формою контролю, його етапом (стадією). При цьому «будь-яка особа, державний орган чи громадська організація може здійснювати нагляд у широкому його розумінні як спостереження (перевірку), у той час як контрольні повноваження є прерогативою лише деяких із них, оскільки пов'язані із припиненням протиправних дій, притягненням винного до відповідальності, відміною акта управління підконтрольного об'єкта, відстороненням його від виконання службових обов'язків» [11, с.80–81].

Аналіз змісту Закону України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» від 12.07.2001 р. № 2664-III та Закону України «Про страхування» від 07.03.1996 р. № 85/96-ВР, які регулюють порядок здійснення контролю та нагляду у сфері страхової діяльності, дає нам підстави стверджувати, що в спеціальних законах не застосовується поняття «державний контроль» у сфері страхування. Поряд з цим, використані в наведених нормативних актах поняття «державне регулювання», «державний нагляд», на нашу думку, застосовуються

саме у значенні державного контролю у сфері страхової діяльності.

Закон України «Про страхування», який є спеціальним законом, що визначає порядок та умови надання страхових послуг, а також основні вимоги щодо здійснення страхової діяльності, має у своєму складі норми, що регулюють здійснення державного нагляду за страховою діяльністю. Так, згідно ст.35 наведеного закону «метою державного нагляду за страховою діяльністю є дотримання вимог законодавства України про страхування, ефективного розвитку страхових послуг, запобігання неплатоспроможності страховиків та захисту інтересів страхувальників» [3].

Згідно ст.35 державний нагляд на ринку страхових послуг здійснює Уповноважений орган та його органи на місцях. Функції уповноваженого органу на сьогоднішній день виконує Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг.

Основними функціями, які покладені на Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг ст. 36 Закону України «Про страхування», є такі:

- ведення єдиного державного реєстру страховиків (перестраховиків) та державного реєстру страхових та перестрахових брокерів;
- видача ліцензій страховикам на здійснення страхової діяльності та проведення перевірок їх відповідності виданій ліцензії;
- видача свідоцтв про включення страхових та перестрахових брокерів до державного реєстру страхових та перестрахових брокерів та проведення перевірки додержання ними законодавства про посередницьку діяльність у страхуванні та перестрахованні і достовірності їх звітності;
- проведення перевірок щодо правильності застосування страховиками (перестраховиками) та страховими посередниками законодавства про страхову діяльність і достовірності їх звітності;
- розроблення нормативних та методич-

них документів з питань страхової діяльності, встановлення правил формування, обліку і розміщення страхових резервів та показників звітності;

- прийняття у межах своєї компетенції нормативно-правових актів з питань страхової і посередницької діяльності у страхуванні та перестрахованні;
- проведення аналізу додержання законодавства об'єднаннями страховиків і страхових посередників;
- здійснення контролю за платоспроможністю страховиків відповідно до взятих ними страхових зобов'язань перед страхувальниками [3].

Для виконання покладених завдань та реалізації функцій, Національна комісія наділена також рядом прав, які закріплені у ст.37 Закону України «Про страхування».

Маємо констатувати, що закріплені в законі повноваження уповноваженого органу за своїм змістом та спрямованістю є контрольними повноваженнями, а Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, реалізовують контрольну функцію держави на ринку страхування.

До функцій та прав Уповноваженого органу, які за змістом, спрямованістю та метою впливу можуть бути віднесені до контрольних, ми відносимо наступні:

- ведення єдиного державного реєстру страховиків (перестраховиків) та державного реєстру страхових та перестрахових брокерів;
- видача ліцензій страховикам на здійснення страхової діяльності та проведення перевірок їх відповідності виданій ліцензії;
- проведення перевірок щодо правильності застосування страховиками (перестраховиками) та страховими посередниками законодавства про страхову діяльність і достовірності їх звітності;
- видача свідоцтв про включення страхових та перестрахових брокерів до державного реєстру страхових та перестрахових брокерів та проведення перевірки додержання

ними законодавства про посередницьку діяльність у страхуванні та перестрахованні і достовірності їх звітності;

- прийняття у межах своєї компетенції нормативно-правових актів з питань страхової і посередницької діяльності у страхуванні та перестрахованні;

- проведення аналізу додержання законодавства об'єднаннями страховиків і страхових посередників;

- розроблення нормативних та методичних документів з питань страхової діяльності, встановлення правил формування, обліку і розміщення страхових резервів та показників звітності;

- здійснення контролю за платоспроможністю страховиків відповідно до взятих ними страхових зобов'язань перед страхувальниками;

- проведення тематичних перевірок діяльності страховика у випадках необхідності перевірки фактів, викладених у скаргах, заявах, зверненнях страхувальників, достовірності показників звітності, виконання вимог раніше наданих приписів, перевірки достовірності і правильності укладених договорів страхування та перестраховання та у разі надходження інформації від страхувальників про порушення;

- видача приписів страховикам про усунення виявлених порушень вимог законодавства про страхову діяльність, а у разі їх невиконання зупинення чи обмеження дії ліцензії таких страховиків до усунення виявлених порушень або прийняття рішення про відкликання ліцензій та виключення з державного реєстру страховиків (перестраховиків) [3].

Крім Закону України «Про страхування», здійснення державного контролю у цій сфері також врегульовано Законом України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг», який також не містить поняття «нагляд» чи «контроль», натомість визначає порядок здійснення державного регулювання діяльності з надання фінансових послуг, яке здійснюється шляхом:

ведення державних реєстрів фінансових установ і реєстрів осіб, які не є фінансовими установами, але мають право надавати окремі фінансові послуги, та ліцензування діяльності з надання фінансових послуг; нормативно-правового регулювання діяльності фінансових установ; нагляду за діяльністю учасників ринків фінансових послуг (крім споживачів фінансових послуг); застосування уповноваженими державними органами заходів впливу тощо [4].

Наведені вище повноваження, якими наділена Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, дають можливість цьому органу від імені держави виконувати одразу дві функції – брати участь у формуванні та реалізовувати державну політику на ринку фінансових послуг (в тому числі і у сфері страхування), та контролювати діяльність страховиків з точки зору її відповідності визначеним законом умовам. Виявлені Уповноваженим органом відхилення в діяльності страховиків від визначених законом умов та правил, усуваються шляхом видання обов'язкових до виконання порушником приписів, чи шляхом прийняття Уповноваженим органом рішення про призупинення чи відкликання ліцензії.

Наведені вище повноваження національної комісії, що здійснює державне регулювання на ринку фінансових послуг, що містяться в законодавстві та визначаються як державне регулювання діяльності на ринку фінансових послуг, на нашу думку є контрольними повноваженнями.

Перелік суб'єктів, уповноважених на здійснення державного контролю у сфері страхування, є доволі широким, з огляду на що, дослідження складу суб'єктів державного контролю у сфері страхової діяльності та їх повноважень буде предметом окремої наукової статті. На цьому ж етапі відзначимо, що найширшим переліком контрольних повноважень на сьогоднішній день наділена Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг

України, яка є державним колегіальним органом, підпорядкованим Президенту України та підзвітним Верховній Раді України.

Підсумовуючи викладене, можемо зробити такі висновки:

1. Страхова діяльність як об'єкт державного контролю представляє собою врегульовану нормами права, здійснювану на підставі ліцензії господарську діяльність, яка полягає у наданні послуг щодо захисту майнових інтересів учасників страхових відносин у разі настання визначених законом чи договором страхування подій (страхових випадків), за рахунок грошових коштів, сформованих шляхом сплати фізичними та юридичними особами (страхувальниками) страхових платежів та доходів від розміщення коштів цих фондів.

2. Законодавство не містить норм щодо порядку та умов здійснення державного контролю у сфері страхової діяльності. Поряд з цим, порядок та умови здійснення державного нагляду та державного регулювання у сфері страхової діяльності, які закріплено у Законі України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» та у Законі України «Про страхування», а також зміст повноважень Уповноваженого органу на ринку страхування, дозволяють стверджувати, що законодавець ототожнює державний нагляд та державне регулювання у сфері страхування із державним контролем.

3. Органом державного контролю у сфері страхової діяльності є Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг України. Повноваження Національної комісії якої спрямовані формування та реалізацію державної політики у сфері страхування та контроль за дотриманням учасниками ринку страхових послуг порядку та умов здійснення страхової діяльності з метою забезпечення стабільності страхового ринку, захисту прав та інтересів його учасників, забезпечення збалансованості задоволення державних, суспільних та приватних інтересів у цій галузі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Господарський кодекс України : від 16.01.2003 р. № 436–IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/436-15>.

2. Пацурія Н. Б. Господарська страхова діяльність: види, ознаки, поняття / Н. Б. Пацурія // Вісник Київськ. нац. ун-ту ім. Т. Г. Шевченка. Серія: Юридичні науки. – 2010. – Вип. 83. – С. 18–22.

3. Закон України «Про страхування» : від 07.03.1996 р., № 85/96–ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/85/96-%D0%B2%D1%80>.

4. Закон України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» : від 12.07.2001 р., № 2664–III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2664-14>.

5. Лебедев О. П. Організаційно-правові засади державного контролю діяльності учасників фінансового ринку України: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.07 / Лебедев Олег Павлович. – К., 2008. – 228 с.

6. Шорина Е. В. Контроль за деятельностью органов государственного управления в СССР / Е. В. Шорина. – М. : Наука, 1981. – 301 с.

7. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К. ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2009. – 1736 с.

8. Андрійко О. Ф. Організаційно-правові проблеми державного контролю у сфері виконавчої влади: дис. ... доктора юрид. наук : 12.00.07 / Андрійко Ольга Федорівна. – К., 1999. – 390 с.

9. Закон України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» : від 05.04.2007 р., № 877–V [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/877-16>.

10. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник : у 2 т. / ред. кол.: В. Б. Авер'янов (голова). – К. : Вид-во «Юрид. думка», 2004– . – Т. 1. Загальна частина. – 2004. – 584 с.

11. Музичук О. М. Контроль за діяльніс-

тю правоохоронних органів в Україні: адміністративно-правові засади організації та функціонування: дис. ... доктора юрид. наук : 12.00.07 / Музичук Олександр Миколайович. – Х., 2010. – 481 с.

Літвінова О. В. Окремі питання здійснення державного контролю у сфері страхової діяльності / О. В. Літвінова // Форум права. – 2013. – № 2. – С. 295–302 [Електронний ресурс].

Досліджено питання правового регулювання здійснення державного контролю сфері страхової діяльності. Надано визначення страхової діяльності як об'єкту державного контролю. Розглянуто контрольні повноваження Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, як суб'єкта державного контролю у сфері страхової діяльності.

Литвинова О.В. Отдельные вопросы осуществления государственного контроля в сфере страховой деятельности

Исследованы вопросы правового регулирования осуществления государственного контроля сфере страховой деятельности. Дано определение страховой деятельности как объекта государственного контроля. Рассмотрены контрольные полномочия Национальной комиссии, которая осуществляет государственное регулирование в сфере рынков финансовых услуг, как субъекта государственного контроля в сфере страховой деятельности.

Litvinova O.V. Single Issues of State Control in the Sphere of Insurance Activities

The issues of legal regulation of public control area of insurance activity are made. There was presented by the definition of insurance as a howl of an object of state control. Supervisory powers of the National Commission, subject to state regulation in the field of financial services markets, as the subject of state control over the insurance business considered.